

**Sud Bosne i Hercegovine
Sud Bosne i Hercegovine**

Број: С1 3 У 031931 19 У
Сарајево, 28.9.2020.године

Суд Босне и Херцеговине у Сарајеву, у вијећу за управне спорове састављеном од судија Давора Жилића као предсједника вијећа, Љиљане Лаловић и Жељке Крмек, као чланова вијећа, уз судјеловање Слађане Анђелић као записничара, у управном спору тужиоца: „Здравствени центар Брчко“ Брчко Дистрикт, којег заступа адвокат Амер Рамић из Брчког, улица Булевар мира бб (зграда Мост), против рјешења број: ЈН2-01-07-1-752-10/18 од 13.2.2019. године тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево, улица Маршала Тита 11а, у управној ствари јавне набавке, на нејавној сједници одржаној дана 28.9.2020.године, донио је сљедећу:

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, поништава се рјешење тужене Канцеларије за разматрање жалби БиХ, Сарајево број: ЈН2-01-07-1-752-10/18 од 13.2.2019. године и предмет враћа туженој на поновни поступак.

Налаже се туженој да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 380,80 КМ у року од 15 дана од дана пријема ове одлуке.

Образложење

Оспореним рјешењем уважена је тужиочева жалба и поништен акт уговорног органа и то закључак број: 288/16-235.1 од 14.3.2017. године, уговорни орган: Јавна здравстена установа „Здравствени центар Брчко“ је обавезан да понуђачу Лала и Лаћо надокнади трошкове поступка у износу од 1.312,50 КМ у року од 15 дана од дана пријема овог рјешења. Изреком оспоеног акта је констатовано да је уговорни орган извршио уплату накнаде трошкова жалбеног поступка у том износу по рјешењу о извршењу С 1 3 И 025651 17 И од 5.7.2017.године, те да нема обавезу поновног вршења уплате по истом основу, а уважен је и захтјев овог понуђача за поврат уплаћених

средстава на име накнаде за покретање жалбеног поступка у износу од 666,66KM.

Против овог рјешења тужилац, уговорни орган, је покренуо управни спор, јер у коначном акту није правилно примјењен материјални пропис, односно Адвокатска Тарифа ФБиХ. Тужбом указује да је погрешна одлука тужене да у поновном поступку, поступајући по пресуди БиХ, исто као и у претходном поступку, донесе одлуку о висини трошкова жалиоцу Лала и Лаћо, у износу од 1.312,50KM. Наведени износ је супротан и ставу у погледу примјене Тарифног броја који је заузео суд Босне и Херецговине у својој пресуди број: С 1 3 У 023495 16 У, односно да се трошкови заступања обрачунавају по тарфином броју 3, да жалиоцу припада 75 бодова, увећаних за 50% (вриједност бода 2) што значи да му припада износ од 225,00KM. Дакле у складу са налогом супервизора за Брчко од 15.7.2003.године на подручју Брчко Дистрикта БиХ, адвокатски трошкови за адвокате који су уписани у Адвокатску комору Републике Српске се обрачунавају примјеном Адвокатске тарфије Републике Српске („Службени гласник РС“ број: 45/00). Став о наведеном обрачуну је заузео и Апелациони суд Брчко диистрикта у БиХ у пресуди број: Гж.116/05 од 11.5.2005.године. У коначници тужена је погрешно обрачунала и тарифни број који се односи на награду у процјењивим предметима, јер је требала примијенити трафини број 3. Стога, тужилац предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено рјешење, и предмет врати на поновни поступак, а туженог обавезе на накнаду трошкова поступка у складу са Тарифом о наградама и накнади трошкова за рад адвоката ФБиХ, у износу од 280,80KM и накнаду судске таксе.

У одговору на тужбу тужена је предложила да се тужба одбије као неоснована из разлога изнесених у оспореном рјешењу.

Суд је испитао законитост и правилност рјешења у границама одредбе члана 35. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 19/02. до 74/10), па је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Поступајући по пресуди Суда БиХ број: С1 3 У 025401 17 У од 5.12.2018.године, Канцеларија за разматрање жалби БиХ је донијела рјешење којим је уважила жалбу и поништила закључак уговорног органа број: 288/16-235.1 од 14.3.2017. године. У ставу 2. изреке побијане одлуке, наведено је да је уговорни орган Јавна здравствена установа „Здравствени центар Брчко“ обавезан да понуђачу Лала и Лаћо надокнади трошкове поступка у износу од 1.312,50KM у року од 15 дана од дана пријема овог рјешења, али имајући у виду да је тужилац надокнадио тај износ по рјешењу о извршењу С 1 3 И 025651 17 И од 5.07.2017.године, то нема обавезу поновног вршења уплате по истом основу. Према образложење побијаног рјешења у поновном

поступку, тужена је у складу са упутама из пресуде Суда БиХ, образложила одлуку о висини трошкова наводећи да је донијела одлуку у складу са Тарифним бројем 2. и 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 68/05) односно на начин да је примијењен Тарифни број који се примјењује када се ради о процјењивим предметима јавних набавки. Даке трошкови у висини од 1.312,50КМ су досуђени имајући у виду и став пресуде Суда БиХ број: С 1 3 У 004534 11У од 21.12.2012.године. Одлуку као у диспозитиву тужена је донио у складу са чланом 230. став 2. Закона о управном поступку БиХ.

Приговорима из тужбе доведена је у питање законитост оспореног рјешења.

Прије свега, изрека оспореног рјешења је контрадикторна сама себи и разлозима датим у образложењу. Наиме, ставом 2.тачка 2. изреке тужена је утврдила и обавезала уговорни орган да исплати жалиоцу износ од 1.312,50 КМ на име трошкова поступка, а затим је у наредној тачки 3. констатовала да је ова исплата већ извршена, те да не постоји обавеза уговорног органа да утврђени износ накнаде и плати. Овакав начин одлучивања не познаје Закон о управном поступку, а ни специјални закон који се примјењује у поступцима јавних набавки. Задатак је другостепеног органа у конкретној ствари био да, поступајући по налогу из пресуде овог суда број С1 3 У 025401 17 У од 5.12.2018.године, одлучи о трошковима поступка и за своју одлуку да ваљане разлоге, што значи да је тужена била у обавези да утврди да ли жалилац има право на трошкове, које радње је предузео, да ли се ради о нужним и оправданим трошковима, да утврди њихову висину и да одговарајуће разлоге, дакле, чињеничноправну анализу насталих трошкова. У ситуацији када су трошкови већ плаћени, а висина правилно утврђена, уговорном органу стоје на располагању други поступци у којим може остварити право на поврат, али та околност не може бити од утицаја на утврђивање постојања обавезе и њене висине, што је, коначно, предмет конкретног управног поступка.

Осим тога, тужена је пропустила да наведе разлоге из којих сматра да се у конкретној ствари ради о предмету са процјењивом вриједношћу спора. Тачно је, постоји одређена вриједност понуда у јавним набавкама, коначно, та вриједност је један од одлучујућих фактора за додјелу набавке, али ова вриједност не може бити основ за одређивање вриједности управног поступка и додјелу трошкова. Према становишту овог суда, вриједност спора се не може одредити позивом на вриједност појединачних понуда, јер је и у жалбеном поступку, а затим и у тужби захтјев усмјерен ка поништењу акта или одлуке, због њихове евентуалне незаконитости, а нема захтјева који би се односио на утврђење или оспоравање вриједности и висине конкретне понуде у конкретном поступку јавне набавке, због чега то не може бити ни основ за одређивање вриједности спора. Овакав став

је заузет у више предмета овог суда, а потврђен је и од стране управног вијећа Апелационог одјељења суда у предмету број С1 3 У 023495 18 У од 27.9.2018. године. На ово питање се односила и упута поступајућег вијећа из претходне пресуде заведене под бројем С1 3 У 025401 17 У од 5.12.2018.године, јер су у том поступку трошкови досуђени према Тарифном броју 2. и броју 12. Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 68/05), тарифном броју којим се уређује накнада у управном поступку за предмете процјениве вриједности спора.

Није основан приговор тужбе који се односи на примјену материјалног прописа код одређивања адвокатских трошкова. Одлука о трошковима је донесена примјеном Тарифе о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 68/05). Тужилац правилно указује да та тарифа није била у примјени у Брчко дистрикту до 27.2.2019 године, када је ступио на снагу Закон о адвокатској дјелатности у Брчко дистрикту БиХ („Службени гласник РС“, број 04/19), али заборавља да је предметни поступак вођен пред јавним органом који није ни управни орган, ни суд Брчко дистрикта. Канцеларија за разматрање жалби досуђује трошкове према важећим тарифама адвокатских комора у БиХ и на тужену се не односе прописи Брчко дистрикта. Посебна правила за накнаду трошкова адвоката и примјену тарифа примјењују се само пред органима Дистрикта, као посебне политичко-територијалне јединице.

Појашњења ради, Супервизор за Брчко је донио одлуку названу Налог дана 16.7.2003. године, којим је у члану 1. прописано да „се одсада ниједан нови ентитетски закон, укључујући измјене постојећих ентитетских закона, неће више примјењивати у Брчко Дистрикту уколико их Скупштина Брчко Дистрикта не усвоји као закон Брчко Дистрикта сходно Коначној одлуци и Статуту“. У вријеме доношења наведеног налога на снази је, везано за трошкове заступања адвоката који су чланови Адвокатске коморе РС, била Тарифа о наградама и накнади трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 45/00), дакле тарифа из 2000 године, те због тога новија тарифа из 2005. године и није могла бити примијењена у поступцима пред органима и судовима Брчко дистрикта до доношња Закона о адвокатској дјелатности у Брчко дистрикту. Ово стајалиште је потврдио и Уставни суд у својим одлукама АП-1365/05, а у односу на Адвокатску тарифу ФБиХ, те АП-592/11 у односу на примјену Адвокатске тарифе РС.

Налазећи да је оспорено рјешење донесено уз повреду правила поступка и погрешну примјену материјалног права, суд је примјеном одредбе члана 37. став 2. у вези с чланом 34. став 2. Закона о управним споровима БиХ, донио одлуку као у диспозитиву.

У поновном поступку имајући у виду одредбе члана 62-65. Закона о управним споровима БиХ („Службени гласник БиХ“ број: 19/02 до 74/10) те уважавајући упуте из ове пресуде тужена ће донијети нову одлуку, правилном примјеном правила поступка и материјалног прописа.

Како је тужба уважена, тужиоцу припадају потраживани трошкови управног спора, у смислу одредбе члана 61. Закона о управним споровима БиХ. Досуђени трошкови у укупном износу од 380,80 КМ односе се на: накнаду за вођење управног спора у износу од 280,80 КМ са обрачунатим ПДВ-ом према Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката у ФБиХ („Службени лист ФБиХ број 22/04 и 24/04) и износ од 100,00 КМ на име накнаде за судску таксу на тужбу сходно члану 22. Тарифе број 3. тачка 1. Закона о судским таксама у поступку пред Судом БиХ („Службени гласник БиХ“, број: 39/03).

ЗАПИСНИЧАР

Слађана Анђелић

**ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
СУДИЈА**

Давор Жилић

